

DOINA ROMAN

PRAGUL

Ediția a II-a

Tracus Arte

2016

Cuprins

Capitolul 1 / 5
Capitolul 2 / 38
Capitolul 3 / 74
Capitolul 4 / 100
Capitolul 5 / 125
Capitolul 6 / 150
Capitolul 7 / 181
Capitolul 8 / 213
Capitolul 9 / 242
Capitolul 10 / 253

Capitolul 1

Căzuse peste cetate, în anul acela, o vară lungă, toridă și prăfoasă, de parcă nu se mai termina. Pe la amiază, aerul părea că se ridică din pământ și nisip, țâșnea din pietre fierbinte, curgea din crengi și frunzele pârjolite și cădea înapoi amețit de căldură.

Era sâmbătă dimineața și, totuși, se trezise obosit chiar dacă dormise ceva mai mult. Parcă mutase bușteni toată noaptea. Îl durea puțin capul. O visase pe maică-sa care se uitase duios la el și pe urmă începuse să cânte ceva. Un coșmar... cânta foarte prost, așa că hotărî să se ducă la plajă.

Plaja dintre lacuri era îngustă, o fâșie de nisip pe alocuri gri, pe alocuri aurie, plină de pietre mici și rotunde.

Pisică se tolăni aproape de terasa lui nea Sandu pentru că era singur, pentru că voia să guste berea în liniște, să simtă gustul amărui, să se uite la galbenul de chihlimbar rece și aburit din pahar și, în același timp, trebuia să fie cu ochii pe tricoul lui cel nou, pe care pusese ochii de când îl văzuse. De fapt, Urul care i-l adusese se tocmise la sânge pentru el.

— Nu ți-l dau, măi Pisică, decât dacă plătești! Adică, înțelegi, nu vreau servicii la schimb...

Îi plăcuse atât de mult tricoul acela negru cu dungi galben-praz, fosforescente, încât pentru prima dată în viața lui, după ce-l lăsase pe ur să se plângă de viața grea, de cât

de scump e laptele, de cât de scumpă e pâinea și că e greu să mai muncești în vremurile astea, mârâise ușor la el:

— Ești un bișnițar de doi lei...

— Așa e, sunt un amărât, răspunsese urul cu o voce mieroasă și, ca orice escroc, continuă să-și laude marfa și să spună o poveste... Se vede că e original, nu? Face de zece ori mai mult decât îți cer, dar am familie mare și nu vreau să știe că joc cărți și pierd banii.

— Tu faci șmen cu mine? Crezi că nu știi poezia ta?

— Șefu'... l-am luat cu greu... două zile am pândit ca să pot să-l iau!

— Ai pândit pe dracu'... după ce că ești prost, mai ești și mincinos! Păi tu nu poți să pândești, mă, urule, pentru că puți de la un kilometru... te miros alde kraborii de la o poștă!... Hai, ia banii și pleacă!

Pisică răspunsese scurt și plictisit și, pur și simplu, a scos două foi albastre, fără să-i mai pese, a plătit.

A fost o surpriză pentru ur, care se așteptase să fie întâi chelfănit și pe urmă să primească ceva derizoriu...

* * *

Se mutase pe terasă scuturând nisipul din sandale. Savura berea ca pe lichidul tinereții veșnice, mângâia paharul și își admira printre gene pielea măslinie, netedă, frumoasă și tatuajele de pe brațe...

Avea cu ce să se laude... majoritatea erau făcute de adevărați maestri și toate însemnau ceva.

Prima lui iubire, ah!, ce răni adânci îi lăsase femeia blondă cu ochii de culoarea viorelelor... luase cu ea tot ce avusese el bun și lăsase locul unei furii care nu se mai

vindecase niciodată, numele celui dintâi băiat... băiatul lui frumos pe care nu-l mai văzuse de un an... rangul lui în pușcărie... și nu era de neglijat faptul că era un infractor de rang înalt... ce mai, dacă știai limbajul, nu te puteai opri să nu tresari, ba chiar să scapi furculița din mână, dacă te-ai fi aflat la aceeași terasă și dacă întâmplător te-ai fi întâlnit cu ochii lui.

Nu era de glumă... numai că aici, la capătul pământului, nu știa nimeni că asta era prima bere după ce scăpase de pe Insulă, nimeni nu știa cât de dor îi fusese de așezarea asta mică și pestriță unde se amestecau clanuri, civili, hoți, borfași, recruți și veterani... și că ar fi făcut aproape orice să rămână aici, fără alte belele pe cap.

Ăștia care mâncau hamsii la nea Sandu erau niște găini de jumulit, erau „niște normali” care habar nu aveau de Piscică și de clanul lui... De pildă, familia care stătea la prima masă de lângă intrare, un el și o ea cu doi copii, cam obraznici după gustul lui, căci mestecau și întindeau aproape în silă cu furculițele mâncarea din farfurie, băteau din picioare și întorceau nasul de parcă le pusese cineva rahat în față. Maică-sa, deși tânără, avea deja cearcăne, iar colțurile gurii, tot timpul lăsate, semn că nu era prea fericită, îi dădăcea în șoaptă și tăia cu cuțitul bucățele mici, pe care era hotărâtă să le bage odraslelor pe gât. Bărbatul ei înfuleca fără nicio grijă, aplecat peste blide și nu băga nimic în seamă. Își lăsaseră toate bagajele pe jos, desfăcute, ca o invitație deschisă către Tărcații care deja miroseau portofele de fraieri.

Alte trei domnișoare, îmbrăcate în rochii cu bretele și cu cercei mari, fumau tacticos și sorbeau apă plată cu lămâie; de vreo oră își lăsaseră gențile de plajă pe spătarul scaunelor și se hlizeau către toți bărbații singuri care intrau.

DOINA ROMAN

PRAGUL 2

UMBRA MARTOR

Tracus Arte

2016

Cuprins

Capitolul 1 / 7
Capitolul 2 / 43
Capitolul 3 / 77
Capitolul 4 / 106
Capitolul 5 / 139
Capitolul 6 / 163
Capitolul 7 / 189
Capitolul 8 / 215
Capitolul 9 / 236
Capitolul 10 / 249

Lia se trezi dimineață cu o rază de soare tomnatic care îi gâdila genele. Tresări simțind că-i lipsește ceva, o lighioană care dormea cu ea de când se urcase în tren. O durere oarecum fidelă și lipicioasă de care se atașase și parcă îi era milă să o dea jos din pat. Era și așa destul de amărâtă și firavă. O simțea cum crește, cum i se înfige în carne și cum nu mai voia să o lase. Se obișnuise cu ea și chiar adormea lângă torsul ei de pisică supărată, în depresie și înecată uneori în lacrimi seci. Și uite că în dimineața asta nu mai era!

„Unde naiba s-a dus? Asta e culmea nesimțirii! După ce că nu i-am zis nici dă-te mai încolo, face numai prostii, îmi ridică tensiunea și mă stoarce de puteri, are tupeul să plece? mormăia femeia în timp ce se freca la ochi. Va trebui să văd că totul se schimbă, că oamenii sunt frumoși și buni? Imposibil! Va trebui să văd de-a binelea bunătatea și credința? Nu se poate! Există, dar sunt așa de rare. Și pe ele le pândește vânzarea, trădarea, ispita!”

În timp ce își lega părul blond în coadă, vorbea de una singură, își răspundea tot așa, ca un sihastru în grotă lui care doar atât mai face, predică la pereți.

„Unde naiba e umbra aia cenușie de durere a mea? Mirosea totuși frumos a deșertăciune. Avea o cămașă de noapte roșie ca focul. Habar nu aveți cum îi stă unei dureri în roșu, se țuguie femeia în oglinda mică de deasupra lavoarului și mai mic. E o ispită totală. O îmbrățișezi și poți să și mori cu ea. Nu-ți pare rău. O, Doamne! Despletită era superbă! Ieri chiar m-a sărutat de noapte bună. Nu am mai dormit, am plâns toată noaptea pentru soarta omenirii și pentru că nu există dragoste decât de la piciorul broaștei până în lac. Offf! în dimineața asta vreau să-mi beau cafeaua

râzând fericită că sunt singură și că nu mă doare nimic!”
continuă ea și se pregăti să dea perdelele la o parte, când
zgomotul unei bătai în ușă o făcu să tresară și să o deschidă.

În prag – durerea, palidă ca de obicei, trasă la față, cu
cearcăne mari cât ceștile de cafea – ținea de mână un copil
și mai palid, și mai tras la față.

— Eu plec, a spus durerea și în ochii ei au sclipit două
lacrimi ca mărgăritarele. Ți-o las pe ea. Se numește Îndoiala,
e dată de Dumnezeu. Ia-o! nu o să stea prea mult la tine.

— Și tu? Unde te duci? a întrebat sfios Lia cu jumătate
de glas.

— De unde am venit, a răspuns frumoasa în roșu,
facem cu schimbul – eu, Îndoiala, Regretul...

— Și Bucuria? întrebă ea, cu o speranță abia ițită.

— Anul ăsta s-a terminat bugetul, poate la anul. Ia-o
în brațe pe asta mică! a rostit moale și i-a pus Îndoiala în
brațe.

— Să nu ai încredere în nimeni! a șoptit copilul și a
mângâiat-o pe cap, împreunându-și brațele în jurul ei. Nici
în ea! și înclină capul după cea care o adusese.

— Bine, bine, a răspuns Lia și i-a dat un tricou să se
schimbe...

— Nici în cămașa de pe tine! a continuat copila cerce-
tând tricoul roșu.

Raza de soare dispăruse. O umbră pâcloasă coborî în
spațiul mic în care Lia se chinuia să se trezească și unde un
ochi încă nu voia să se dezlipească din vis.

Capitolul 1

Josette ținea o mână deasupra unui coș elegant, alb, de dimensiunea unei sacoșe de plajă. Nu avea astâmpăr, de fapt nu avea astâmpăr de obicei, se agita din te miri ce, scutura din cap, vorbea repede. Oamenii care intrau în contact cu ea o rugau să vorbească mai rar sau, cei mai politicoși se făceau că înțeleg, dar de fapt nu pricepeau mare lucru și dădeau doar din cap.

De cele mai multe ori, ea rămânea cu ideea că este înțeleasă, așa că era mulțumită și nu înțelegea de ce unii o critică, unii o roagă să repete, alții sunt de-a dreptul enervanți și în mijlocul conversației se ridică și dau din mâini de parcă nu au aer.

Oricum femeia care se suceea și se răsucea pe banchetă, de parcă avea mâncărici, se asigura la intervale aproape calculate că globurile pe care le avea în geantă sunt în siguranță și că aerul circulă suficient între ele. Erau învelite în hârtie perforată și sacoșa era împletită dintr-un soi de rafie uscată, cu ochiuri mici, ideală pentru așa ceva. Avea un singur defect, nu izola suficient vocile ascuțite care se auzeau surd din globurile gălbui. Când începeau să se certe, sunetele lor înfundate se puteau auzi și asta ar fi dat-o de gol.

Trenul hurducăia destul de tare ca să acopere ciondăneala și, cu toate astea, din coș se puteau auzi câteva voci destul de clar.

Capitolul I

DOINA ROMAN

PRAGUL 3

ULTIMUL TRIMIS OSERP

Tracus Arte

2016

Cuprins

Capitolul 1 / 5

Capitolul 2 / 34

Capitolul 3 / 61

Capitolul 4 / 82

Capitolul 5 / 99

Capitolul 6 / 135

Capitolul 7 / 157

Capitolul 8 / 181

O enigmă antropologică: gowska / 206

Dicționar de limbă, cultură
și civilizație Gowska / 215

Capitolul 1

„Voi avea milă de oricine-mi va plăcea să am milă și mă voi îndura de oricine-mi va plăcea să mă îndur. Așadar nu atârna nici de cine vrea, nici de cine aleargă, ci de Dumnezeu care are milă.” (epistola catre Romani 9:14:15)

Trecuse ceva timp de când Tărâmul Lacurilor nu mai era guvernat de Kor. Scutul funcționa acum și moartea roșie nu mai fura suflete. Nu se mai știa nimic de oreade, de uri și de Ligă. Simicovii, apărătorii ancestrali ai cetății, arseseră la întâmplare aproape tot, bicramii lui Kor, mantiile, cămășile de forță ale urilor din noua generație, piața centrală și gurile de intrare sub cetate.

Clopotele cetății surpaseră pământul și casele pe unde se întorseseră Lia și dragonii. Prin gara părăsită nu mai trecea niciun tren, doar vântul bătea răscolind ciulinii și adunându-i lângă o rămășiță a cantonului. Pescarii parcă se învioraseră și plecau pe lac în fiecare dimineață să strângă plasele pline cu mezede, grabenițe și marbe. Colectorii nu dispăruseră, încercau să refacă banca distrusă și gurile rele spuneau că filiera târgului de minți era tot a lor și a Liliacului Tomnatic. Mințile furate, mai ales cele fragede ale copiilor, erau la mare preț. Familii bogate, atinse de senilitate, plăteau la negru porții de memorie tânără. E drept că oferta de capete goale era mare acum, mâna de muncă,

truditorii care nu mai aveau decât darul vorbirii, era gata să ostenească până la epuizare pentru masă și casă. O cucoană spălăcită, nevastă de colector, chiar se lăuda în piață că are câteva slujnice care, după ce se spetesc toată ziua, dacă le spune să doarmă în picioare, cu fața la perete, așa fac.

Lia preluase o guvernare disfuncțională, avea la îndemână doar sfaturile lui Volkoff, închis într-o sferă sedefie, dragonii și kraborii care nu făceau față valului de trafic de minți, de sentimente de infractori care vindeau femeii pentru prostituție; kraborii mai trebuiau să apere și porțile cetății.

După plecarea lui Crius și a lui Algar, singurii care ar mai fi putut să o ajute, femeia îi luase lângă ea pe Oz Junior, pe Taiss și pe Neell; căutase cu atenție printre krabori un șef care să-i țină în frâu pe ceilalți. La început i s-a părut o prostie să înceapă să construiască Marele Clopot. Apoi, pe zi ce trecea, se îmbărbăta singură că trebuia terminat pentru a trece dincolo. Agenția nu mai dădea niciun semn, era o tăcere totală, ca și când nu ar mai fi existat. Îi era frică să deschidă cufărul isteric, burlac, să dea drumul umbrelor, să cerceteze tot ce luase de la tatăl ei. Spera din adâncul inimii ca într-o zi să rezolve toate nenorocirile rămase în urmă, să refacă cetatea și clanurile, să-și reia viața.

Și totuși, teama cea mai mare, teamă care o făcea să tresară noaptea, era aceea că într-o zi, un val de imigranți va bate din nou la una din porțile cetății. Ce va face cu ei?

Liga îi ducea să muncească sub cetate, pentru bancă și pentru Monka, să crească omizi și să hrănească singura creatură care producea zeeatina. Ea ce le-ar fi dat de lucru, unde i-ar fi așezat? Își dădea seama că nu era ușor. Nimic nu era ușor. Nu-și dorise nimic din toate astea și nu primise nimic din ceea ce-și dorise.

*

În reședința de lux unde Kor rămăsese închis, doar mobila trosnea din când în când .

Bărbatului îi crescuse barbă, chipul lui cu ochii negri, de culoarea tăciunelui stins, avea trăsăturile căzute. Fiecare linie curgea de pe față de parcă ar fi vrut să atingă genunchii.

Vorbea singur, dădea din cap, începea o frază dintr-un capăt al biroului și o termina în celălalt colț. Calcula să fie așa. Uneori rămânea cu piciorul drept în aer că să-și potrivească vorbele. Nu mai rostea clar, doar murmură:

— De ce mă ții departe de tine, tată? Să nu-mi spui că nu te gândești, dacă nu în fiecare zi, măcar atunci când rămâi singur. Orgoliul se rumenește în fiecare clipă, așa e, te uiți la el cum se zbârcește ca o friptură în cuptor, se topește grăsimea, grăsimea aia galbenă curge rumenind pielea. Pielea care, aurie, e numai bună de mâncat. Să-ți mănânci orgoliul cald, aburind și să-ți cadă greu la stomac, să te îngrașe, să-ți facă fierea praf, să umbli cu dreapta apăsând acolo unde te doare. Și te doare al dracului de rău, îți vine să vomیți, tresari, n-ai somn, mergi în vârful picioarelor și aștepti să-ți treacă. Și nu trece. Ar trebui să recunoști, să te lași învins, să te așezi pe spate și să fii călcat în picioare. Și nu vrei în ruptul capului să fii singur, să recunoști că ai greșit, că i-ai dus pe toți de nas, numai ca să fii tu moț, buricul pământului, să te simți important, să te amăgești că ești cel mai deștept, cel mai tare, că fără tine nimic nu o să meargă mai departe și că toți or să te plângă, că o să fii implorat, o să fii lăudat, te și vezi aplaudat din toate părțile. Și acum? Stau aici chirchit, așteptând să iasă lighioanele alea din ouă și să mă mănânce de viu. Le simt mirosul de pe acum, cred că nici nu or să deschidă ochii bine și se vor năpusti peste trupul meu să mă recunoască, să